N°. 24. **A°. 1837.**

DONDERDAG DEN 23sten MAART.

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

Advertissementen.

TRANSPORTEN.

Den 13den Maart 1837. ALEXANDER LIJONS, aan JOëL GOMPERTS SALOMONS, van het Huis en Erf, aan de *Knuffelsgracht*, L°. B. N°. 152*a*.

Den 14den. De Wed. A. CATRIëLS geb. ZEEBERG, aan B H. KLOSTERMAN, voor zich en J. HAASE te *Amsterdam*, van het Huis en Erf, aan de *Keizerstraat*, L°. A. N°. 36.

Den 17den. C. F. COUPIJN, aan DAVID SALOMON GOEDSCHALK q.q., ABRAHAM GABAIJ FONSECA JR, van het Huis en Erf, gelegen op de hoek van de *Hooge-* en *Hofstraten*, L°. D. N°. 750.

Den 18den. H. M. WOLFF DE FRIDERICI, zoo voor zich als voor de overige Erfgenamen van wijlen JACOB JURIAAN FRANÇOIS DE FRIDERICI JR, aan den Boedel wijlen CATH STUART, in leven Wed. van GARDNER OSBORN, van de Plantaadje *Buitenrust* c. a., aan de rivier beneden *Commewijne*. (7925)

Paramaribo, *den* 21 *Maart* 1837.
WENTHOLT.

(12299) De CURATOR en WEESMEESTER bij het Departement der *Onbeheerde Boedels en Weezen*, zal over een jaar en zes weken, den dag en datum nader te bepalen, bij openbare veiling, doen verkoopen:

Het *halve* aandeel in de KOFFIJPLANTAADJE *VROUWENVLIJT* en *HOOPWIJK*, *MONTABAN*, *DE STULP* en *DE NIEUWE GROND*; de twee eerstgenoemden gelegen in de *Hoer Helenakreek* en de *drie* laatsten aan het gedolven Kanaal derzelver Kreek, allen ter linkerhand in het opvaren; aankomende den Boedel AUBIN HENRIJ AUGUST MAMIN.

En zulks volgens op zijnen tijd te formeren Inventaris.

Paramaribo, *den* 23 *Maart* 1837.
M. N. ARLAUD,
2de Commies.

(9726) De Vendumeester M. A. KEIJSER, zal op Vrijdag den 24 dezer, op Vendu verkoopen:

PROVISIEN, *STUKGOEDEREN*, twee *LASTDRAGERS* een *TENT-CORJAAL* en *KOPIE PLANKEN*, van den Grond *Hanover*.

(8209) GEORGE NICHOLSON vertrekt. *Neder-district* NICKERIE, *den* 14 *Maart* 1837.

Scheepstijdingen.

BINNENGEKOMEN.

Den 22sten dezer, de Noord-Amerik. Brik *Ganges*, Kapt. L. CENTER, van Nickerie, hebbende 4 dagen reis; Passagiers: de Heer A. CRUICKSHANK, met zes Bedienden, Mejufvrouwen S. E. TIJNDALL en F. VAN DER VREUGD.

UITGEKLAARD.

Den 18den dezer, de Noord-Amerik. Brik *Levant*, Kapt. F. NICKERSON; naar Havana.

Den 21sten het Schip *Anna en Maria*, Kapt. D. STEENVELD, naar Amsterdam; lading: 510 vaten Suiker, 23 balen schoone- en 8 dito vuile Katoen.

NIEUWSTIJDINGEN.

(Uittreksels uit de *Nederlandsche Dagbladen* tot en met 21 Januarij 1837.)

BELGIE.

BRUSSEL, den 14 Januarij.

In de *Messager de Gand*, leest men het volgende:

Ik wil niet handelen, dan met mijn gelijken in zedelijkheid.

Woorden van ABDEL-KADER.

Dit gezegde van den overwinnaar van Mascara vermaard geworden zijnde en eenigen ophef aan het hof der Tuilerien gemaakt hebbende, zoo heeft de *Ulijsses* van de diplomatie zich tot den Koning der Franschen begeven, en hem, voor zijne bijeenvergaderde grooten, de volgende toespraak gedaan:

„Sire! de generaal der Numidiërs het weergalmend gezegde, *dat hij niet dan met zijne gelijken in zedelijkheid wilde handelen*, over Europa uitgestort hebbende, zoo is het krachtens dien titel en met deze zending, dat ik mij voor Uwe Majesteit vertoon, mij verbeeldende dat geen van uwe ministers of van uwe ambassadeurs meer regt heeft dan ik, om onder de door dat Afrikaansche legerhoofd gestelde voorwaarden van gelijken tot gelijken te handelen. Daar het op eer, opregtheid, goede trouw bij eeden of traktaten aankomt, zoo heeft Uwe Majesteit, door de voorkeur aan mijnen raad te geven, genoegzaam betoond hare gelukkige staatkunde op die edele grondslagen te willen vestigen. Ik heb al de koningen van Europa gemakkelijk hiervan overtuigd en wij kunnen ons op hun getuigenis beroepen tot beschaming of overreding van dien afstammeling van JUGURTHA.

„Die Barbaar beklaagt zich al dadelijk, dat de Franschen den oorlog in zijn vaderland voeren en aldaar bevolkingen komen uitroeijen, aan welke zij zelfs onbekend zijn en van welke zij geene beleediging hebben kunnen ondervinden. Die Barbaar is alzoo onkundig, dat het een der voorregten van de Franschen is, om oorlog te voeren, wanneer het hun goeddunkt, hetzij tot hun vermaak, hetzij tot hun voordeel en zonder dat er eenige andere reden toe noodig zij; en wat het uitroeijen der bevolkingen betreft, moet men hem dan nog leeren, dat zulks een der regten van den oorlog is en dat Uwe Majesteit er zelfs te Antwerpen een regt van vrede van gemaakt heeft?

„Die Barbaar beschuldigt uw dapper leger de provincien van Algiers te verwoesten, de woningen in brand te steken, het land af te stropen, even als of uwe soldaten, Sire! met de armen over elkander konden blijven staan, even als of zij door u naar Afrika gezonden waren geworden, om den berg Atlas op te meten of de Romeinsche bouwvallen te beschouwen. Zoo die Numidiër onzer nationale geschiedenis gelezen had, zou hij weten, dat deze gansche zaak niet anders was dan eene oefening van de Fransche dapperheid, die onmogelijk ledig kan verblijven, die het land van Algiers te vuur en te zwaard verwoest, even als zij vroeger de Palts verwoest heeft, om het verwijt van lediggang te ontgaan; dat zij er bovendien haar vermaak en haren roem in stelt. Alle veroverende volken vereeuwigen hunnen doortogt; de Romeinen door *gedenkteekenen*: de Franschen door *bouwvallen*.

„Die Algerijnsche generaal beklaagt zich nog, dat de Franschen, met de verontwaardiging der volken lagchende, de graven hebben ontheiligd en de doodkisten hebben opengeslagen om er de heilige beenderen hunner voorvaderen uit te rukken en dezelve bij hoopen over te zenden naar uwe fabrijken, om aldaar gemalen en tot beenzwart verwerkt te worden. Hoe nu Sire! Durft die barbaar den oorlog dan tot ook zelfs aan de nijverheid verklaren. Want hij den voortgang der kunsten paal en perk te stellen, onze akademien te hoonen en de beguicheling der wonderen van de industrieele scheikunde in het niet te doen keeren? Vordert het dringend belang van uwen handel dan niet, dat men al die verspreide beenderen ter bevordering van uwe inlandsche suiker zende? Is het dan geene eer die wij dezelve bewijzen van ze in onze siroop te smelten, in onze koffij te mengen. Door de kunst der insmelting in ons voedsel gemengd, zullen zij op onze tafels worden voorgediend en zullen zij de eer hebben bij U. M. te worden toegelaten. Wat beklaagt die barbaar zich derhalve? Is het bovendien niet de bestemming van alle zoo dierlijke als menschelijke beenachtige overblijfselen, om tot voedend poeder of vloeibare zelfstandigheid verwerkt te worden; en wij zelven, Sire! mogen wij de hoop niet koesteren van weldra onze voorouders in onze dranken versmolten te zien? Het is hier de plaats waar ik U. M. moet doen opmerken hoe vele vorderingen de Fransche beschaving in het stuk van kieschheid heeft gemaakt, sedert de vermaarde tijden van de *Ligue*, wijl men het alstoen nog niet verder had gebragt dan om een grof brood van de gemalen beenderen onzer voorvaderen te bakken, terwijl wij heden onze voorouderen bij onmerkbare bestanddeelen inzwelgen.

„Ik vertrouw al de, door den generaal der barbaren aangevoerde grieven, zegevierend beantwoord te hebben; maar dan eerst, Sire, zal ik eene alles medeslepende welsprekendheid verkrijgen, wanneer ik hem het tafereel zal malen van de zedelijkheid van uw gouvernement en van de hooge daden van uwe regering, die beide daarvan doorweven zijn; het is wanneer ik zal schilderen die roemrijke overrompeling van Ancona, waar gij uwe soldaten gelast hebt zich als vrienden te melden en als zoodanig de stad binnen te trekken, om dezelve daarna als vijanden te overmeesteren, even gelijk uw edele bloedverwant, de Hertog VAN ALENÇON, weleer zijnen eervollen intogt binnen Antwerpen deed; het is wanneer ik hem de schilderij zal voorhouden van uwe grootmoedigheid jegens den Koning der Nederlanden, die uwe komst tot den troon het eerst had begroet en dien gij, tot beantwoording aan deze beleefdheid, van de helft van zijn rijk hebt afgeholpen, om hetzelve ten geschenke te geven aan uwen schoonzoon, wegens zijne zedelijkheid mede zoo hoog geroemd.

„Het is niets zeldzaams, Sire, dat overwinnende Koningen of volken, na over de Koningen, hunne vijanden, gezegevierd te hebben, dezelve in hunne staten hebben hersteld, of die zelfs nog hebben vergroot; dit was iets vrij gewoons bij de Romeinen; ook ALEXANDER en zelfs Perzische Koningen heeft men aldus zien handelen; maar zijne vrienden te berooven, hen in vollen vrede en op de trouw der verbonden rustende, te overvallen, hun den oorlog aan te doen zonder reden en zonder voorafgegane verklaring, dit zijn hooge daden, boven de gewone orde van zaken verheven en waarvan de generaal der Numidiërs zich een beter begrip zou maken, zoo hij te midden onzer beschaving en in onze militaire deugden was opgevoed geworden.

„Maar ik wil hier het verhaal van al die wonderen staken, het zou mij voeren naar Spanje, naar Portugal, naar Belgie, naar Polen, en overal waar de naam van Uwe Majesteit zich verbindt, aan de uitzigten der in opstand zijnde volken. Ik wil niet vooruitloopen omtrent onderwerpen die de stof moeten leveren tot een geheel heldendicht, waarvan de eerste de zangen in Europa en de laatste in Afrika gebeuren."

Deze toespraak is door den koning en door de koninklijke toehoorders niet weinig bewonderd geworden en heeft al de gemoederen doordrongen van de overtuiging dat het gouvernement van Frankrijk met voordeel den wedstrijd kon houden in alle vraagstukken van eer, opregtheid, regtvaardigheid

en menschlievendheid, en dat de bij de ouden zoo beruchte Punische trouw in roem voor de Gallische trouw moet wijken.

De aanspraak van den koning der Franschen aan de kamer, roert alle vraagstukken aan, zonder er een enkel te behandelen. Wij zouden LODEWIJK-FILIPS tegenover de gebeurtenissen de helft van den moed toewenschen, dien hij tegen over de moordenaars doet blijken,

Die aanspraak heeft het ongeluk van noch openhartig, noch wel doorslepen te zijn.

Dezelve spreekt niet van de gezindheid der Noordsche hoven; dit is geene opregtheid; de koning wenscht zich geluk met de rol, die hij in Spanje speelt; dit is niet wel doordacht.

Een sluw koning is in de tegenwoordige tijden de onhandigste aller koningen.

Het tusschen doorzeilend stelsel is het zotste aller stelsels.

Zoo, bij voorbeeld zegt LODEWIJK FILIPS, sprekende over Spanje en over de pligten, hem door het viervoudig verbond opgelegd, met opwarming van een versleten woord van CASIMIR PERIER: Het Fransche bloed behoort alleen aan Frankrijk.

Waar op de *Constutionnel* zich haast te antwoorden;

„De zaak van Spanje is de onze even zoo goed als de zaak van Belgie de onze was, toen een Fransch leger gezonden werd, om Antwerpen te bemagtigen en eens vooral een einde te maken aan al de militaire ondernemingen van Holland. Het is gelukkig dat de doctrinairen alstoen het axioma van den dag niet tot hunne dienst gehad hebben, *want de hemel weet wat er van het wankele koningschap van Brussel geworden zoude zijn en of eene dochter van den koning der Franschen den troon van* LEOPOLD *wel zoude deelen.*"

Men moet, op het oog houden, dat tot hiertoe de *Constitutionnel* het eenige Parijsche dagblad was, hetwelk het bestaan van het Belgische rijk als ernstig beschouwde; dat het geld van den Heer LE HON en de glimlach van zijne vermaarde echtgenoot het aan de belangen van onze onafhankelijkheid verknocht hield. En ziedaar nu de *Constitutionnel*, die onze jeugdige nationaliteit eensklaps den rug toekeert; die het koningschap der versperringen voorts uiterst wankel verklaard. De *Constitutionnel* verzekert, dat het zonder Frankrijk gedaan was geweest met den troon, op welken LEOPOLD thans aan de zijde van zijne jeugdige echtgenoot de gelukwenschingen ontvangt van het volk, door de Heeren VAN STASSART en RAIKEM vertegenwoordigd,

De *Constitutionnel* spreekt waarheid, als hij verklaart, dat wij, zonder Frankrijk, toebehoord zouden hebben AAN WIEN REGTENS.

Hij zegt eene onwaarheid als hij Belgie met Spanje gelijk stelt.

Het *Fransche* bloed behoort aan Frankrijk alleen; dat zij zoo. Het moet derhalve niet aan gene zijde der Pijreneen stroomen; maar alzoo wij, *wy*, aan Frankrijk behooren, moet het op onze velden vergoten, bloed, honderdvoud opbrengen. LODEWIJK-FILIPS is zich zelven gelijk gebleven. Hij heeft aan de kamer gezegd: „Belgie behoort ons en wij kunnen er eenige lijken laten, In Belgie te strijden is voor onze haardsteden strijden. In Spanje te strijden is oorlog voeren voor een vreemd belang."

De gevolgtrekking uit deze aanspraak van eenen Koning, die geen korporaal ter hulp van Koningin ISABELLA wil zenden, en die zeventig duizend man aan LEOPOLD heeft toegezonden gehad, is, *dat het Fransche bloed aan Frankryk toebehoorende*, Belgie, in het oog van LODEWIJK-FILIPS en van zijn Parlement, Frankrijk is.

DUITSCHLAND.

FRANKFORT, den 6 Januarij.

Een te Darmstad op nieuwjaarsdag gebeurd ongeluk leert dubbele voorzigtigheid met in gebruik gekomene uitvindingen, van welke de ondervinding nog niet al de gevaren heeft doen inzien. De vrouw van een Darmstadter burger, anders als eene zeer zorgvuldige moeder harer kinderen bekend, noodwendig van huis moetende zijn, laat twee derzelve, het eene vijf jaar en het andere tien maanden oud, in een vertrek, dat wel verwarmd was, maar waar de kinderen onmogelijk bij vuur konden komen. Desniettemin vindt zij, bij hare terugkomst, de kamer vol rook en de kinderen verstikt. Onderzoek en herinnering maken waarschijnlijk, dat het oudste kind een paar chemische zwavelstokjes, die op de tafel vergeten geworden waren, gevonden, dezelve door wrijven tegen den muur outstoken en op deze wijs eenen zak met kaf, die in de kamer lag, in brand gezet heeft. Niet alleen die zak maar ook de vloer der kamer was, verscheidene voeten in het rond, verkoold.

Uit Dresden meldt men het volgende:

Een schatgravers historietje heeft hier veel opziens gebaard. Onlangs was hier iemand, een geboren Sakser, die in 1813 in Fransche krijgsdienst geraakt en later ook te Algiers geweest was, aangekomen om eene hem door zijnen kommandant op deszelfs sterfbed te Algiers nagelatene erfenis te ligten. Deze erfenis namelijk bestaat in papieren, die, zoo men zegt, allernaauwkeurigst de plaats aanwijzen, waar op de Langebrucker heide, door den testateur, die in het jaar 1813 als krijgskommissaris in dit oord gestaan heeft, eene krijgskas van twee millioen livres, bij NAPOLEONS aftogt van Bautzen naar Leipzig, begraven moet geworden zijn. De eerste onder gezigt der overheid gedane nagraving heeft echter nog tot geenen schat gevoerd. De reden, waarom de fransche krijgs-kommissaris niet reeds vroeger, zelf, de terugbekoming van het geld beproefd heeft, moet eenen met deszelfs begraving gepaard gegaanen moord van eenen mede tot het transport gelaste beambté geweest zijn. Werkelijk heeft men reeds, bij het graven, een menschen geraamte gevonden.

Meer dan de helft van Koppenhagen inwoners is tegenwoordig door eene verkoudheids-ziekte aangedaan, waaraan men den naam van de Griep geeft, doch die over het algemeen genomen van zachteren aard schijnt. Ook Z. M. de Koning was daar door vrij hevig aangetast, hetgeen onder alle klassen natuurlijk de hoogste deelneming en bezorgdheid verwekte. Evenwel, de jongste bulletins luiden, God zij dank! vrij geruststellend; zie hier derzelver inhoud:

„Z. M. de Koning heeft in den jongsten nacht een beteren slaap gehad, dan in den vorigen. Het hoesten is zoo sterk niet meer, de koorts minder hevig dan te voren, en Z. M. schijnt, op de krachten na, zich beter te bevinden. — Koninklijk paleis op Amalienburg, den 2den Januarij 1837

C. FENGER.

„Z. M. de Koning heeft den vorigen nacht twee uren eenen gerusten slaap genoten, welke gedurende het overige deel van den nacht door hoesten afgebroken geworden is; de koorts is niet opgehouden; de eetlust is wel is waar zwak, doch ontbreekt niet geheel. — Den 3den Januarij.

C. FENGER."

Berigten uit Zwitserland, van den 6den Januarij, melden het volgende:

Uit Bunden verneemt men treurige tijdingen van de ongelukken, op het einde van December door sneeuwvallen veroorzaakt. Te Tavetsch (een der Rijndalen) liepen geheele dorpen gevaar van onder de sneeuw begraven te worden; alles trachtte zich door de vlugt te redden, doch menigeen werd overrompeld; zoo werden op den 25sten December. 's avonds om 4 uur, zeven mannen overstelpt; vier hunner 's avonds nog met moeite gered, doch drie, onder welken een dood, eerst 's anderen daags uitgegraven. Drie huisgezinnen verloren genoegzaam al hun vee. Den 26sten had er een sneeuwval op het dorpje Cresta, in het Schamserdal plaats, waardoor zeven stallen en twee huizen werden weggerukt. In een der twee huizen waren elf kinderen verzameld; de ouders overlegden elders, wat er bij het dreigende gevaar te doen was; daar zagen zij eensklaps het huis, waarin zich de kleine schare bevond, door den sneeuwval weggerukt en verbrijzeld; toen zij jammerende toesnelden, kropen de kinderen gezamenlijk welbehouden uit den sneeuwhoop en ijlden de hunnen in de armen. Geen derzelven was boven de acht jaren oud; een kind van een halfjaar was gedurende den storm door de zesjarige zuster vast in de armen gehouden en zoo gered. Een knaap had bij den sneeuwval een hamer in de hand, en werd zoo met denzelven voortgedragen, den hamer steeds vasthoudende. Eenigen waren, gelijk zij verhalen, door het geweld van den wind, die den sneeuwval steeds voorafgaat, door de vensters geslingerd.

Uit Konstantinopel wordt het volgende gemeld:

Sedert den vorigen post is SARIM-Effendi, aan wien eene zending naar Egijpten opgedragen geweest is, naar, Alexandrie afgezeild. Zijn last schijnt van zeer verzoenenden aard te zijn, want hij heeft van den Sultan kostbare geschenken ontvangen voor den onder-koning, dien hij met deszelfs zoon IBRAHIM-Pacha te Kairo zal aantreffen. Onder de geschenken is een met diamanten bezette eere-sabel. Sommige schrijven deze poging om tot eene verzoening met MEHEMED-ALI te geraken, aan den raad en invloed der hoven van Frankrijk en Engeland toe. Volgens de jongste tijdingen uit Sijrie, had IBRAHIM-Pacha het grootste deel zijner troepen zaamgetrokken bij Colacz Boghas, hetwelk hij tot eene onwinbare vesting tracht te maken en waar hij zijne schatten ophoopt.

In de jongste acht dagen is de pest zoo wel in de stad Konstantinopel zelve als in de voorsteden Pera en Galata, weder toegenomen; de schrik en neerslagtigheid, welke zulks onder Turken en Franken veroorzaakt, is niet te beschrijven; de laatsten zijn gedwongen zich in hunne huizen op te sluiten, en alle verkeer te staken, hetwelk noodwendig alle handel en andere verrigtingen stremt. Te Adrianopel is de pest aanmerkelijk verminderd. Te Smirna heeft zij opgehouden, doch heerscht nog in den omtrek.

Uithoofde der vreesselijke voortgangen dezer vernielende ziekte heeft de Sultan onlangs eenen buitengewonen Divan doen zamenroepen, welke raadsvergadering door den Scheik-Islam en al de Ulemas (de mufti en de wet- of schriftgeleerden) benevens de gezamenlijke ministers bijgewoond is. Nadat de Scheik-Islam de gebruikelijke gebeden gedaan had, trad de Sultan in de vergadering, en stelde na eene korte schets der vreesselijke ellende, waaraan de hoofdstad ten prooi was, de vraag voor, waarom toch geheel Europa door de pest verschoond bleef, terwijl zijn rijk daarvan het slagtoffer was. De Ulemas gaven ten antwoord, dat dit was om dat in Europa gezondheids-wetten ingevoerd waren, welke de Koran verbood. De Sultan beval hierop den Scheik-Islam de plaatsen uit den Koran, die van de pest en de besmetting handelen, op te zeggen. Ten gevolge der hierop over eene mogelijke andere uitlegging dier schriftuurplaatsen gewisselde redenen, droeg de Sultan aan den Scheik-Islam op, een Fetwa op te stellen, ten einde met deze geestelijke ondersteuning het werk der oprigting van quarantaine inrigtingen door geheel het rijk met kracht te kunnen ondernemen. Den 27sten December was de Sultan, vergezeld door den Groot-Admiraal en Said-Pacha, over land uit de hoofdstad naar Nikomedie vertrokken, om aldaar eenige dagen te vertoeven, het van stapel loopen van een oorlogschip bij te wonen, en dan met de Oostenrijksche stoomboot *Maria Dorothea* naar Konstantinopel terug te keeren.

Ter Drukkerij van de Erven J. BRINK.